

DE ROOIE ROEPTOETER

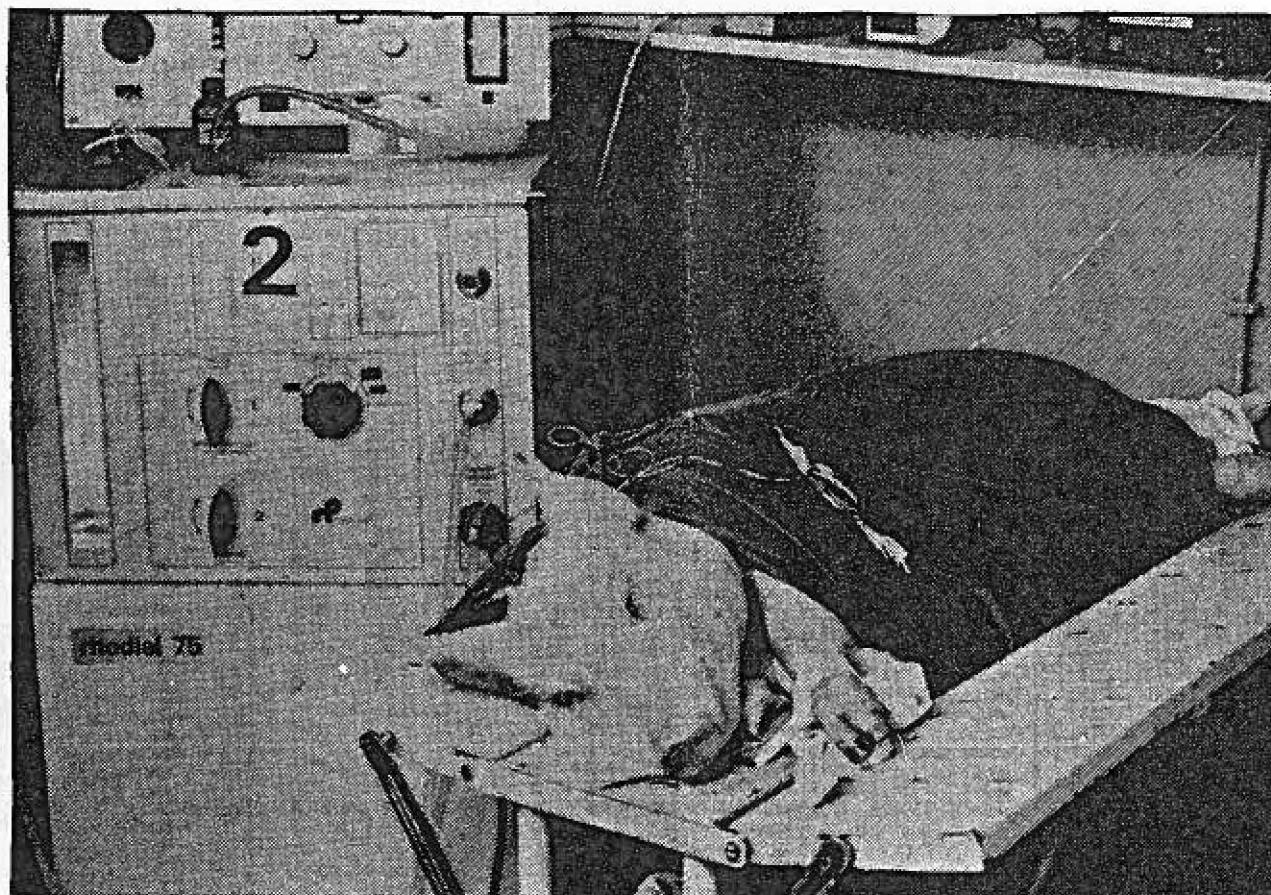
JAARGANG 2 N° 2 DECEMBER 1986

De Rooie Roeptoeter is een afhankelijke, onregelmatig verschijnende actiekraant voor Oisterwijk. De RRT beoogt een bindend element te zijn voor mensen in strijd voor een leefbaar bestaan en is een spreekbuis voor allen die door het kapitalisme en andere vormen van onderdrukking en uitbuiting mond dood worden gemaakt. De RRT belicht vanuit een linkse optiek politieke en culturele ontwikkelingen in Oisterwijk en geeft bekendheid aan publicaties en manifestaties van CPN-PPR-PSP en sociale bewegingen die opkomen voor een veilige en rechtvaardige maatschappij. Een steunabonnement kost f 5,- per jaargang (buiten Oisterwijk f 10,-) te voldoen op gironummer 5264985 tnv werkgroep CPN-PPR-PSP te Oisterwijk. Je krijgt dan 6 keer dit schitterende blad bezorgd (als alles meezit tenminste).

*Redactiecollectief De Rooie Roeptoeter
Postbus 340 5060 AH Oisterwijk*

COLOFON

GEZONDHEIDS ZORG OF VERKESSEERIJ

Drie journalisten van de RRT zijn gedurende een jaar bezig geweest met het verzamelen van informatie over de beruchte Oisterwijkse dokter Bloemink. Het dossier over de zaak Bloemink groeide uit tot een grote hoeveelheid getypte velletjes papier waarop interviews waren verwerkt en copieën van tijdschriftartikelen over de zaak. Op het laatste moment vonden onze medewerkers ook het boek dat over deze zaak geschreven is.

Dokter Bloemink (in de volksmond steevast Bloemen genoemd) is een begrip bij oude Oisterwijkers. Niemand weet al te veel over deze dokter te vertellen, maar zijn verblijf in Oisterwijk heeft wel diepe indruk gemaakt op de gemeenschap. Oudere mensen vertellen elkaar onderling nog wel verhalen over deze zonderlinge dokter, die gewoon heeft in het monumentale pand de Lind 54 (naast de pastorie van de Joanneskerk). De verhalen blijven echter meestal binnen de beschutte muren van Ten Bijgaerde, de zaak Bloemink wordt liever niet naar buiten gebracht. Zo vertelde ons wijlen Jan Merkelbach dat hij huisverig stond tegenover onze plannen om de zaak Bloemink te gaan uitspitten. Volgens hem ligt de zaak nog steeds heel gevoelig bij de personen die het betrof. Jan zei letterlijk: "Je kunt er beter vanaf blijven. Mijn tenen kruipen nog steeds bij elkaar als ik er aan denk. Het is het ergste wat ik in mijn leven heb meegemaakt". De zaak Bloemink maakte niet alleen diepe indruk op de direct betrokkenen, heel Oisterwijk stond er in de jaren twintig door op zijn kop. Daarna is er echter een stilzwijgen over de zaak in acht genomen dat tot op de dag van vandaag niet doorbroken is.

Wij waren in de zaak Bloemink op het spoor gezet door mensen die een nauwelijks verholten sympathie koesterden voor deze dokter omdat hij een slachtoffer zou zijn geweest van de, toen nog machtige, Rooms Katholieke kerk. Eenmaal op het spoor gezet kwamen wij echter heel andere dingen tegen: hiërarchische verhoudingen in de gezondheidszorg en in woord en geschrift beleden Victoriaanse opvattingen over sexualiteit, die toen ook al niet overeenstemden met de praktijk.

WIE WAS DOKTER BLOEMINK ?

Henri Otto Charles Bloemink werd op 23 oktober 1866 geboren in Weltevreden, een voorstadje van Batavia in Nederlands Indië. Hij werd scheeparts en diende bij de Koninklijke Marine als officier van gezondheid eerste klasse. Door de tropen jaren werd hij reeds op vroege leeftijd gepensioneerd waarna hij in Nederland een artspraktijk begon. Hij trouwde met Jurina Rouwerda, die reeds twee kinderen (Henk en Olga) uit een vorig huwelijk had. Vanuit Zeist vestigden zij zich op de Lind. Lang vertoefde deze familie niet bij elkaar. Henk verdween al in 1915 naar Delft. Men woonde toen pas 5 jaar in Oisterwijk. Het huwelijk werd geen succes en in 1918 vertrekken Jurina en Olga naar Amsterdam. Bloemink had aan iedereen die dit hoorde wilde zijn ongenoegen geuit over de onaantrekkelijkheid van zijn vrouw: "Alles aan haar is vals, haar haren, haar tanden en haar blousje". De echtscheiding werd enkele jaren later voltrokken en de zuster van Bloemink Elisabeth voegde zich nu bij haar broer.

Inmiddels had Bloemink een praktijk opgebouwd aan de Lind. In de eerste wereldoorlog verrichtte hij werkzaamheden voor het comité voor Belgische vluchtelingen. Hij verzorgde samen met dokter Naninga de zieken onder de vluchtelingen die in het centrum waren gehuisvest. Hij verrichtte inentingen om epidemieën te voorkomen. Ook bemiddelde hij tussen de

autoriteiten en de vluchtelingen om waar nodig voor extra voedsel of medische hulp te zorgen. Door de Oisterwijkers werd hij beschouwd als een kundig en modern arts.

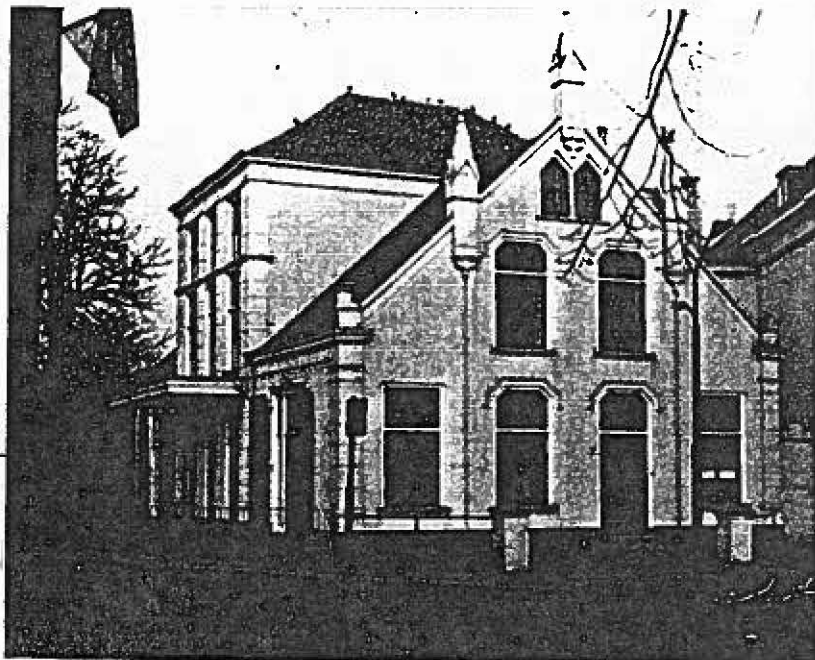
Op het oog een respectabele dokter, die het later nog tot gemeentearts zou schoppen en daarmee ook de zorg voor de armen naar zich toe kreeg geschoven. Maar misschien zal het de lezer toch opvallen dat gemeenteartsen zoals Schröder en Desain wel een straat naar zich vernoemd zagen maar Bloemink niet. De oorzaak hiervoor moeten we zoeken in het jaar 1926 wanneer de zaak Bloemink aan het rollen komt.

HET PROCES TEGEN BLOEMINK

Op 10 januari 1926 krijgt de chef-veldwachter Verstappen een verzoek van de schoenmaker R. om de volgende dag langs te komen. Samen met Berkers, de andere veldwachter, gaat Verstappen de volgende dag naar het huis van R. De dochter van R., Marie, en dienstbode bij Bloemink doet dan aangifte van verkrachting op haar gepleegd door Bloemink. Zij was vanaf 10 maart 1925 als zodanig in dienst bij de dokter tegen een vergoeding van f52,- per kwartaal plus kost en inwoning. Marie was als patiënt reeds enkele malen "onderzocht" door Bloemink, wat naar haar pas later duidelijk zou zijn geworden in werkelijkheid een verkrachting was geweest. Toen zij 's-avonds op zijn slaapkamerdeur klopte met de klacht dat zij maagpijn had zou hij haar op bed hebben getrokken en opnieuw verkracht hebben.

Opvallend is hier de werkelijke of voorgehouden onwetendheid van het meisje. Zij is 22 jaar oud maar was nog nooit met jongens omgegaan en wist van niets. Dat blijkt wel als ze later meent de rechter toch op de hoogte te moeten stellen van één geval: zij verklaart dan "dat zij nooit met jongens heeft geloopt en alleen een zekere L. in bijzijn harer ouders haar, terwijl zij op de fiets zat, heeft vastgehouden, omdat zij zonder hulp nog niet goed kon blijven zitten". Het meisje was volkomen onnozel gehouden, las alleen de R.K. Illustratie en wilde het liefst zo snel mogelijk in een klooster treden.

Het meisje wist zich dan ook nauwelijks uit te drukken en kon alleen aan haar moeder kwijt dat de dokter "verkesserijs" met haar had gedaan. Daarmee begreep de moeder dat er sprake was geweest van ontucht en vuiligheid. Zij liet toen dokter Bloemink bij zich ontbieden. Dit is wel een zeer opmerkelijke stap van een gewone schoenmakersvrouw. Ten eerste

Pand De Lind 54: huis van Bloemink

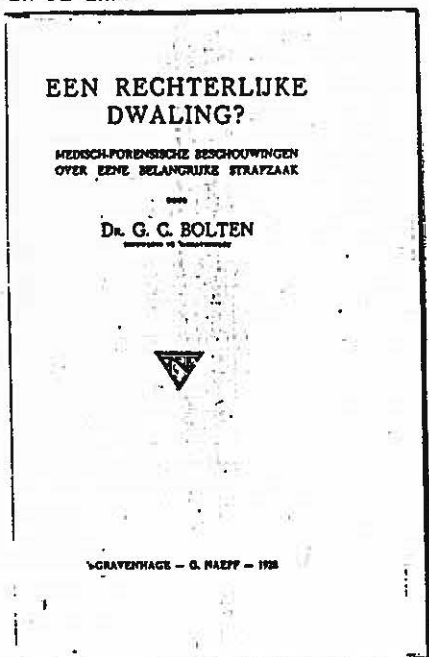
gaat zij niet naar Bloemink toe maar hij (de heer) naar haar. Maar ten tweede blijkt hieruit de moed van de vrouw die niet bang is voor iemand van een hogere stand. Ze zei tegen Bloemink "Je bent dan wel dokter, maar ik laat het er niet bij zitten, ik geef het bij de politie aan". De "heer" wordt niet eens in de u-vorm aangesproken en de vrouw schroomt niet een juridisch steekspel te beginnen om haar recht te halen. De afloop daarvan was namelijk uiterst onzeker. Dienstmeisjes werden in die tijd vaak seksueel misbruikt zonder dat de "heer" des huizes hiervoor moest boeten en medici werden al helemaal weinig veroordeeld. In dat laatste opzicht is er tot op de dag van vandaag weinig veranderd.

Bloemink dreigde de moeder van Marie met economische tegenmaatregelen (hij zou naleving van de arbeidsovereenkomst eisen waardoor Marie terug zou moeten naar de dokter om nog enkele weken te dienen).

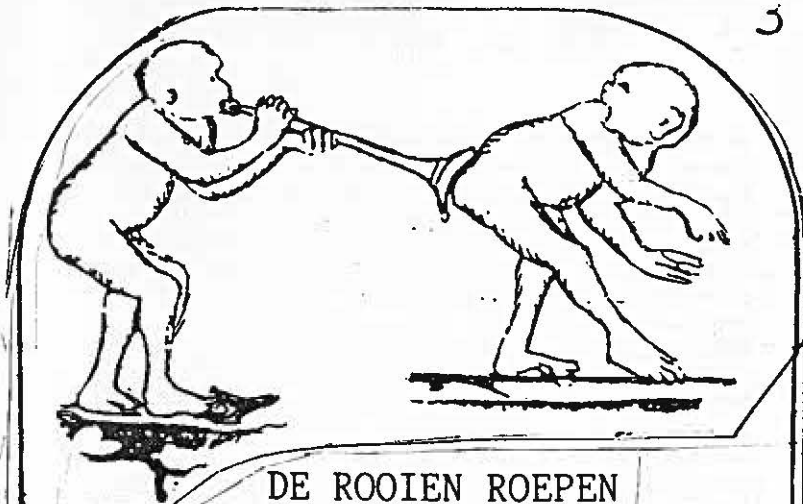
EEN BEKROMPEN SEXUELE MORAAAL

Los van dit feit stond Bloemink reeds bij een aantal Oisterwijkers reeds slecht bekend vanwege zijn "losbandig" seksueel leven. Zo onderhield hij contacten met enige van zijn patiënten en met de weduwe S. Zij woonde als kamerwoningster in het koets-huis van De Huifkar. Hospita was "Bossche Leen", de vrouw van "jutje" Braatbaard. Deze nieuwsgierige hospita ging zelfs zover dat zij opgestookte liefdesbrieven van Bloemink aan mevrouw S. uit de kachel haalde en haar voordeel deed met de nog niet verbrande resten. Bloemink en mevrouw S. werden speciaal op het zwembad goed in de gaten gehouden. De gemeenschap dacht er het hare van toen bekend werd dat Bloemink een ex-dienstmeisje aan een gratis bevalling hielp en haar daarna een kindwagen cadeau deed. Bloemink werd bestempeld als een "viesjas" niet vanwege de verkrachting maar vanwege zijn seksuele contacten met meerdere vrouwen. Sex gold in die tijd als iets wat niet plezierig mocht zijn, zeker niet voor de vrouw. Opvallend is de getuigenis van Anna R., een zus van Marie. Ook zij was door Bloemink benaderd voor seksuele contacten. In het politierapport werd nog genoteerd dat zij "het lekker vond", bij de rechter zwakte ze dit al af, terwijl zij in hoger beroep verklaarde het verschrikkelijk te hebben gevonden. Duidelijk blijkt hier hoe zij door de gemeenschap op de vingers was getikt. Dergelijke uitspraken deed men niet, als men niet heel laag gezonken was. Anna schikte zich tenslotte naar de moraal, ook al moest zij daarvoor liegen.

EEN BOEK OVER DE ZAAK

zie verder pagina 4

Zouden bij de volgende algemene beschouwingen de leden van de raad misschien voorzien kunnen worden van een rugnummer? Of zouden de fractieleden een eigen kleur shirt kunnen aantrekken? Als dan in een eenvoudig programma-boekje, opgesteld door de gemeentevoorzitter, de namen van de politieke partijen bij de betreffende rugnummers of kleuren worden aangegeven, is het voor de "gewone" Oisterwijker ook mogelijk vast te stellen welke politieke partij het woord voert. Als je alleen op het gehoor af moet gaan hoor je namelijk steeds hetzelfde verhaal. Dat lijkt op zijn zachts gezegd een beetje vreemd als je de programma's van die partijen met elkaar vergelijkt.

Jac. van Roessel komt de twijfelachtige eer toe als een van de weinige politieke kleur te bekennen. Werd hij al bijna lyrisch bij zijn pleidooi voor verdergaande privatisering, zijn geestdrift kende echter geen grenzen toen hij zich afvroeg of na de elkaar snel opvolgende bezuinigingsrondes de pijngrens al was bereikt. Wij stellen voor dat hij nog voor de algemene beschouwingen van 1987 eens te rade gaat bij werkloze jongeren, WAO'ers, langdurig werklozen, bijstandsmoeders, sociaal-cultureel werkers, ziekenverzorgenden, onderwijzers en bejaarden.

* * *

Tegen de gewoonte in kwam het CDA als laatste aan bod bij de algemene beschouwingen. Jan Verhoeven voelde dit goed aan en zorgde alsnog ervoor de uit-smijter van de avond te worden. A la Lubbers vond hij dat er al genoeg gedraald was. Tegen de normvervaging in de samenleving pastte een repressief politieoptreden. Over het gemeentelijk administratiekantoor waren genoeg woorden vuil gemaakt (handen lijkt ons beter op zijn plaats), de Vloedweg moest maar snel doorgetrokken worden door het Lindepark naar de Gemullehoekenweg. Daadkrachtig en slagvaardig optreden. Gemeentebestuur als modern management. De veranderde samenstelling van de CDA-fractie wordt ook in politiek opzicht merkbaar. Oisterwijkse politiek gaat voortaan gedictieerd worden door CDA-yuppies met Jan Verhoeven als The Godfather. Dus wel aandacht voor grote, dure statusobjecten maar geen boodschap aan een meldpunt voor discriminatie. Godfather Jan kon klaarblijkelijk nog niet zo goed uit de voeten met het yuppie-taalgebruik. Bij het voorlezen van de CDA-beschouwingen struikelde hij regelmatig over niet-Nederlandse woorden. Zou hij misschien niet zelf de tekst hebben geschreven? Hij bestond het verder te beweren dat de aantrekkingskracht van Oisterwijk gebaseerd was op het gratis en veel kunnen parkeren in het centrum. De lobby van sommige Oisterwijkse winkeliers gaat er bij het CDA naar het schijnt als zoete koek in. Sinds Alphons v.d. Boogaard in 1940 overleed heeft de Oisterwijkse middenstand niet meer zo'n vurig pleitbezorger van haar belangen in de raad gehad als nu het geval is met Jan Verhoeven.

In 1928 verscheen er een boek over de zaak Bloemink. Schrijver was de bekende medisch-psychiater Gerard Christiaan Bolten. Hij zou later bekend worden om zijn psychiatrisch rapport over Rinus van der Lubbe, nadat deze de Rijksdag in brand zou hebben gestoken. Bolten was in de zaak Bloemink als deskundige en als getuige à décharge gehoord. Omdat de rechter het oordeel van Bolten niet overnam schreef hij zijn boek "Een rechterlijke dwaling?". In het voorwoord schrijft hij "Het is niet dan na lange aarzeling, dat ik me gezet heb tot het schrijven van deze verhandeling. De persoon van den aangeklaagden, een medicus uit een Brabantsch dorp, is mij zeer weinig sympathiek ten gevolge van onverkwikkelijke bijzonderheden, die bij dit rechtsgeding aan het licht zijn gekomen. Vandaar, dat ik een sterken weerstand heb moeten overwinnen...het is een overweging van hooger orde, die mij den moreelen plicht oplegt, aan deze zaak openbaarheid te geven, nl. de overtuiging, dat hier het Recht geschonden is en een onschuldige veroordeeld werd". Voorts speelde bij Bolten de gedachte mee dat nu er eenmaal één medicus veroordeeld was er spoedig jacht op meerdere zou worden gemaakt.

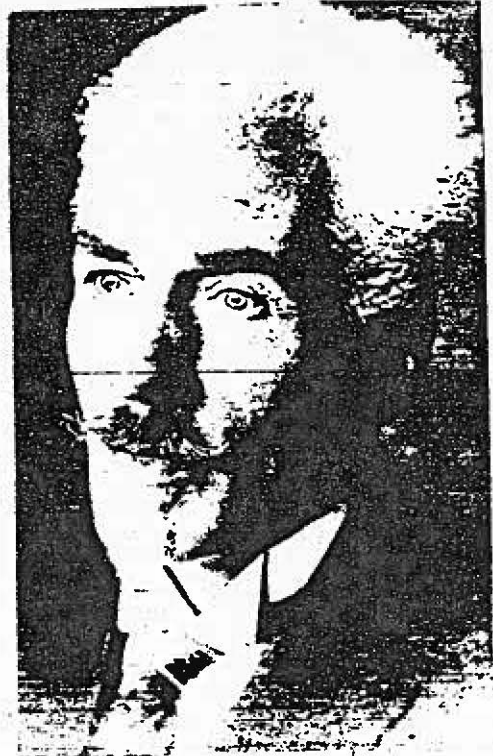
EEN SEXBOEK VOOR OPGESCHOTEN JONGENS

Dit boek van Bolten bracht nu juist de opschudding in Oisterwijk teweeg. Vanaf de kansel werd de Oisterwijkers voorgelaten dat het lezen van het boek zondig en verboden was. Het boek zou op de katholieke index worden geplaatst. In de Petruskerk werd er zelfs over gepreekt. De meisjes die het betrof verlieten de kerk met rode gezichten. De bijzonderheden die in het boek werden verteld waren teveel van het goede voor een gemeenschap waarvoor een al te uitbundige kus of omstrengeling op straat reeds taboe was. Talrijk zijn tenminste de politieberichten in die tijd die melding maken van bekeuringen wegens onzedelijk gedrag op de openbare weg. Sexuele voorlichtingsboeken en pornografie waren in het katholieke Oisterwijk nog niet doorgedrongen. Het boek van Bolten vervulde naast de tegemoetkoming aan de drang tot nieuwsgierigheid ook die functie.

Het boek moest heimelijk gelezen worden. Enkele rooie, niet katholieke gezinnen hadden het boek en verder enkelingen zoals het gemeenteraadslid Cees Horvers en Jan Merkelbach. De laatste had het boek in krantenpapier verpakt zodat het niet opviel. Bij de familie de Kort werd het boek achter het linnen-goed in de kast bewaard. Het boek werd goed verstopt, bijna te goed. Het exemplaar dat wij uiteindelijk konden inzien kwam helemaal uit Nijmegen. Naar het schijnt heeft het Oisterwijkse gemeentearchief een exemplaar van het boek in bruikleen dat echter veilig bewaard wordt in een brandkast. De meeste lezers waren opgeschoten jongelui, die het ook wel stoer vonden een verboden boek te lezen. Verboden door de katholieke kerk. Dit laatste heeft waarschijnlijk ook het misverstand doen ontstaan dat de zaak Bloemink vooral iets te maken heeft gehad met rooms-katholieke repressie.

BLOEMINK ALS MARTELAAR VOOR DE ANTI-PAAPSEN

Bloemink was officieel hervormd maar deed niet veel aan het geloof. Een vrouw vertelde ons: "Hij was een liberaal, vrijdenker of hoe noem je zoiets tegenwoordig. Goede katholieken gingen daar niet naar toe". In het boek van Bolten blijkt terloops ook dat Bloemink geen goede relatie met

GC Bolten

de kerk had en het niet vanzelfsprekend vond dat mensen naar de kerk gingen. Door de verschijning van het geruchtmakende boek werd de relatie met de kerk nog verder verslechterd. Het schijnt zo te zijn dat Bloemink bepaald heeft (via testament?) dat zijn huis nooit en te nimmer verkocht zou mogen worden aan de bureu (de Joanneskerk).

DE AFLOOP

Bloemink werd al tijdens het proces geschorst en later ontslagen als gemeentearzt. In een geheime vergadering kregen de raadsleden de details te horen en stemden behoudens het raadslid Canters in met het ontslag. Dit besluit van de raad werd gepubliceerd in het toen verschijnende Gemeenteblad van Oisterwijk, een alternatief voor Het Kerkklokje. Haar motto getrouw ("Openbaarheid is licht, geheimhouding duisternis") publiceerde het Gemeenteblad alle relevante stukken. Van de hoofdrolspelers in het proces is daarna weinig meer vernomen. Anna R. stierf reeds op 10 augustus 1927 op de leeftijd van 21 jaar. Bloemink zat een gevangenisstraf uit van 5 jaar, keerde terug in Oisterwijk alwaar hij op 6 januari 1935 overleed. Volgens één van onze informanten zou het een geval van zelfdoding zijn geweest.

Nog altijd is Bloemink in Oisterwijk onderwerp van gesprek. De verhalen blijven, de feiten worden minder nauwkeurig. Als geval is de zaak nog steeds interessant als het er om gaat het gebrek aan kennis en de vooroordelen over seksualiteit in de jaren twintig in Oisterwijk aan te tonen.

handtekening van Bloemink

EEN ONGEWENST BEZOEK?

RRT OP VISITE BIJ DE VBOK

Half november hield de Oisterwijkse afdeling van de Vereniging ter Bescherming van het Ongeboren Kind (VBOK) een spreekbeurt voor de Waterladies, de vrouwen-contactgroep van de Waterhoef. De RRT was er ook bij, om de spreeksters van kritische repliek te dienen en het volgende verslag op te tekenen.

Dat het abortusvraagstuk bij velen leeft blijkt uit het feit dat zo'n 15 vrouwen naar de Waterhoef waren gekomen, volgens organisatoren zowat het hoogst aantal bezoeksters ooit. Na wat gepraat over koetjes, kalfjes en vooral kinderen begonnen de VBOK dames ijverig hun verhaal.

De VBOK is in 1971 opgericht, naar eigen zeggen uit 'respect' voor het leven. De vereniging is begonnen als een actiegroep tegen abortus, maar veranderde vooral na het aannemen van de abortuswet in een 'hulpverlenende' instantie, open voor mensen van alle gezindten. Volgens de VBOK spreeksters in de Waterhoef was het belang van zo'n organisatie overduidelijk wanneer men bedacht dat in Tilburg en omstreken zo'n 10 abortus aanvragen per week worden ingediend, in Nederland zo'n 150 per week. Volgens de VBOK is de leeftijd van de aanvraagsters vooral tussen de 19 en 26 jaar, en de meest voorkomende reden simpelweg dat "het gezin al voltooid is" (merkwaardig, zeker gezien de leeftijd van de aanvraagsters, RRT), hiermee ontkennende dat de redenen tot abortus indringend en weloverwogen kunnen zijn.

Na een korte inleiding over het ontstaan van de VBOK werd een diaserie vertoond waaruit moest blijken dat vanaf conceptie kan worden gesproken van echt menselijk leven. Foto's van binnen de baarmoeder lieten zien dat "na dertien weken het kind volledig gevormd is, en het daarna alleen maar een kwestie van groeien is." Bij een dia bedoeld om te laten zien dat na 17 dagen na conceptie ruggegraad en hersenhelft duidelijk gevormd zijn moest wel toegegeven worden "dat het moeilijk te zien is als je er niet in zit." De dia's maakten duidelijk indruk op de vrouwen, met name één die liet zien dat bij tien weken voetjes van de foetus al waren gevormd. Het consequent spreken, door de VBOK, van "het kind" in plaats van bv. het vruchtje of een foetus, heeft kennelijk ook wel het gewenste effect op de aanwezigen.

Na de meeste aanwezige vrouwen blijkbaar te hebben overtuigd dat vanaf conceptie menselijk leven bestaat, lieten de spreeksters dia's zien die abortusmethoden weer moesten geven. Daaraan voorafgaand benadrukten ze wel dat het niet in de bedoeling lag "gruwelijkheden te vertonen", insinuerend dat die wel plaatsvinden. Als "wraak van leven" werd beschreven de abortusmethode toegepast tot 12 weken, waarbij het vruchtje uit de baarmoeder wordt gezogen. De Finks-tang, toegepast na twaalf weken, "knijpt het beenderenstelsel in stukjes", en een zoutoplossing (overigens zeer zelden toegepast tegenwoordig) "brandt het kind dood." Alsof dat niet genoeg was, ook nog een bloedige foto van een vroegtijdige keizersnede, een praktijk die in "Amerika regelmatig schijnt voor te komen, waarbij ook nog proeven met het kind worden gedaan waartegen wij protesteren als er een hond voor gebruikt wordt," aldus de VBOK.

Aanvankelijk leek het alsof de VBOK met deze demagogische aanpak de aanwezigen had weten in te palmen. Met de toch wel gruwelijke beelden vers in het geheugen, verscherpt door de kanttekeningen van de spreeksters, kregen de vrouwen vervolgens uitleg over de werkwijze van de VBOK, met name haar "hulpverlening".

"PSYCHISCHE NOOD"

"Abortus is alleen een probleem erbij", zo begonnen ze. Onder de schijn vrouwen te willen beschermen tegen kwalijke invloeden vanuit de maatschappij vertelden de spreeksters dat "de meeste" vrouwen die een abortus hadden laten doen, later in "psychische nood" kwamen. "Stel je voor, als 17 of 18 jarig meisje laat je een abortus doen. Later wil je een kind krijgen maar lukt dat niet. Steeds als je kinderen van een bepaalde leeftijd ziet denk je 'zo had de mijne ook kunnen zijn...' Talloze vrouwen die een abortus hebben laten doen zitten nu in een psychiatrische inrichting." Volgens de spreeksters waren invloeden van buitenaf soms zo sterk dat het vrouwen onmogelijk werd gemaakt vóór een kind te kiezen. Zij ontkende dat vrouwen het vermogen hebben zelf te kunnen oordelen en voor zichzelf moreel verantwoorde keuzes te maken. Daarmee vertolkt de VBOK de meest sexistische opvatting omtrent abortus, nl. dat de vrouw over dergelijke kwesties niet kan beslissen, omdat zij te emotioneel betrokken is of te verward.

"ABORTUS IS MOORD, MAAR DAT ZEGGEN WIJ NIET"

Verbazingwekkend was dan ook de uitspraak; "De vrouw is degene die beslist. Wij kunnen niet voor een ander kiezen." Een zeer merkwaardige opmerking van een organisatie die juist, door te strijden tegen legalisering van abortus en middels propaganda, vrouwen het recht om te kiezen wil ontnemen. De volgende zin maakte dan ook duidelijk dat het voorafgaande niet meer kon zijn dan een poging de indruk te geven open te staan voor andere standpunten, maar dat de conclusie van de "hulpverlening" van de VBOK altijd vast ligt, nl. dat de vrouw het kind krijgt: "In ons hart vinden wij 'abortus is moord'. Maar dat zeggen zij niet.

"EERLIJK ZIJN" BIJ VERKRACHTING

De VBOK ziet geen enkele indicatie voor abortus. Op de vraag betreffende zwangerschap bij verkrachting antwoordden de spreeksters dat de kans op zwangerschap bij verkrachting toch maar één op de honderd was, zodat van een wezenlijk probleem geen sprake kon zijn. Voor verkrachtte jonge vrouwen zou abortus geen oplossing zijn, vanwege de "psychische problemen" die daarbij zouden komen. Dit leek de RRT toch wel een onderschatting van de psychische problemen die het volbrengen van een zwangerschap als gevolg van verkrachting met zich mee zou brengen. Dat de VBOK bovendien vindt dat vrouwen, in ieder geval gedeeltelijk, schuld hebben aan het verkrachten bleek uit de opmerking dat iemand die verkracht is "eerlijk genoeg moet zijn om binnen 4 uur naar de huisarts te gaan" voor een schedespoeling. Ook de morning-after pil achtte de VBOK in zo'n situatie onaanvaardbaar, immers "het leven is al ge-

vormd."

Dat de VBOK profiteert van de emotionaliteit rondom zwangerschap was duidelijk. Ook speelde ze erg handig in op het grote wantrouwen van de medische wereld die bij veel vrouwen leeft, al dan niet gebaseerd op slechte ervaringen. Op de vele traumatische ervaringen van aanwezige vrouwen wat betreft de houding van artsen bij miskramen e.d. reageerden de spreeksters uiteraard met veel sympathie, maar ook met de misleidende pretentie dat de VBOK strijdt voor een grotere mondigheid van patiënten en verbeterde verhoudingen tussen artsen en patiënten. Ook wist de VBOK dergelijke trieste ervaringen zo om te draaien dat ze vroegen: "Als er zovelen zijn die zo graag een kind willen hebben, en die zo veel moeten meemaken voordat het goed gaat, waaraan ontlenen dan anderen het recht zwangerschap af te breken?"

"JONGELUI ONWETEND"

Veel nadruk werd door de spreeksters gelegd op "jongelui". De VBOK betwijfelde dat de meeste jongeren beseffen dat ze in staat zijn nieuw leven te verwekken, en zo wordt vaak het nieuwe leven de dupe van problemen die er omheen liggen en weinig met het kind op zich te maken hebben. "Dat hangt samen met een steeds maar makkelijker wordende mentaliteit over sexualiteit. Het idee dat er grote inbreuk gemaakt wordt op allerlei waarden leeft dan ook sterk bij de VBOK.

GROEIENDE BEWEGING

De toenemende activiteiten van de Oisterwijkse VBOK-werkgroep moeten gezien worden in de context van een landelijk georganiseerde ledenwerf-actie. De groei van de VBOK over de laatste jaren, en de opkomst van talrijke anti-abortus clubs, is verontrustend. In 1975 had de VBOK nog geen 3 000 leden; in 1984 zo'n 30 000. Met de huidige ledenwerfactie werken ze naar de 50 000 toe. Die groeiende bewegingen, die politieke macht uitoefenen o.a. via rechts-christelijke partijen en extreem-rechtse groeperingen zoals het OSL en de EO, vormen een bedreiging voor datgene wat in de afgelopen jaren door de vrouwenbeweging bevochten is, omdat ze een actief beleid voeren tegen bewegingen die opkomen voor zelfbeschikkingsrecht van vrouwen over hun eigen lichaam en sexualiteit.

Dat bescherming van het leven een schijnheilig motief is voor de VBOK, en dat het er in werkelijkheid om gaat tegen te houden dat vrouwen als zelfstandige personen worden gezien, blijkt uit de vele banden die de organisatie heeft met rechts-conservatieve partijen en groeperingen die een politiek steunen o.a. vóór kruisraketten, vóór kernenergie en tegen feminisme: J. Douma, voorzitter van de VBOK, is tevens actief in het ICTO, de EO, en de Stichting Vrije Vrouwen. A. Zee-gers, jarenlang VBOK voorzitter en nu lid van het comité van aanbeveling, is vaste medewerker en bestuurslid van het OSL. Zo hebben meerdere bestuursleden en leden van het comité van aanbeveling zitting in verschillende oer-conservatieve en/of extreem-rechtse clubjes, waardoor de leus "laat leven" van de VBOK een wat bittere nasmaak krijgt.

Het gevaar van organisaties als de VBOK zal de RRT-lezers ongetwijfeld niet ontgaan. De VBOK is niet meer dan een rechtse club die probeert vrouwen op hun traditionele plaats te houden. De enige manier van hulpverlening is een ongewenste zwangerschap gewenst maken. Moederschap is waar het om draait en niet de zelfstandige keuze van vrouwen om een kind wel of niet te willen. De VBOK komt misschien ongevaarlijk over, maar is dat beslist niet: achter de schijn van menselijkheid en naastenliefde schuilen reactionaire ideeën en praktijken. Een club om in ieder geval in de gaten te houden, zeker ook in Oisterwijk, waar ze vrouwen-groepen als de Waterladies gebruiken om propaganda te maken.

COMITÉ INZAGE DOSSIERS

Op 19 november 1984 deed Onkruid een inval bij de landmacht-inlichtingendienst, of preciezer: bij de ploeg Utrecht van 450-Contra Inlichtingen Detachment (CID). Uit deze dossiers is gebleken dat zo'n 150 mensen en ongeveer 50 organisaties geobserveerd worden in de regio Utrecht.

Inmiddels hebben deze mensen en organisaties zich verenigd in het Comité Inzage Dossiers. Via een AROB-procedure tracht men nu volledige inzage van de dossiers te krijgen.

Op 7 november 1986 organiseerde het ministerie van Binnenlandse Zaken een hoorzitting. Aanwezig waren de beleidsambtenaren Van Kinschot (voorzitter) en Lubberding (secretaris). De derde man was Van Capelle die door het Comité 'ontmaskerd' werd als BVD-agent. Uiteraard wraakten de advocaten de commissie en gingen de partijen uiteen. Van democratie gesproken...

Trouwens, de hoorzitting was een beetje overbodig: Van Kinschot kon vanuit het ministerie niet eens bevestigen dat er überhaupt dossiers bestonden. Uit veiligheidsoverwegingen natuurlijk.

Blijft de commissie bij deze stelling dan gaat het Comité in beroep bij de AROB-rechters. Lees de krant de komende weken goed, want het gaat hier om een belangwekkende zaak: de bescherming van onze privacy en het soevereine recht op onze gedachten!

HET ZIJN SLECHTS GEUZEN

Burgemeester Opheij heeft het niet gemakkelijk. Zijn afwijzende houding tegenover de door vele Oisterwijkers ingediende bezwaarschriften gericht tegen het slopen van De Huifkar hebben hem al de bijnaam Harry de Hakker opgeleverd. Wij zijn eens voor de burgemeester de geschiedenis ingedoken om te zien of er nog meer mensen zijn geweest die op zo'n pregnante wijze hun afkeer toonden van de wil van de bevolking en hoe het met deze lieden is afgelopen.

Allereerst kwamen we Karel de Berlaymont tegen. Deze adviseur van de landvoogdes Margaretha van Parma wilde in 1566 niets weten van het smeeksbrief dat door de lagere adel was ondertekend en wat een protest bevatte tegen de Spaanse terreur in de Nederlanden. Karel vertrouwde Margaretha toe "Vreest niets, madame, het zijn slechts een troepje geuzen". Geus betekende bedelaar en de benaming werd daarna door de opstandelingen als erenaam gebruikt. De opstand zou uiteindelijk toch zegevieren en Karel en de gehate Spaanse overheersers moesten hun biezen pakken. Maar ook de Oisterwijkse geschiedenis kent dergelijke halsstarrige figuren.

Wij schrijven het jaar 1829. Brabant is dan nog een achtergesteld gebied. De in de provincie aangestelde ambtenaren kwamen meestal uit het protestantse Noorden en verder werden de katholieke Brabanders ook achtergesteld door beperkingen op het terrein van de vrijheid van onderwijs en drukpers. Tegen dit laatste kwam men in opstand, eerst in België daarna ook in Brabant. Er werden petitie's rondgestuurd en grif getekend.

Ook in Oisterwijk werden er handtekeningen verzameld om bij de regering te protesteren. Er werden 101 handtekeningen gezet in het toen nog kleine dorp. Maar de Oisterwijkse burgemeester in die tijd, Wierdsma, noemde dit een gering aantal en hechtte er niet veel waarde aan omdat "het meest verlicht en beschaafds gedeelte der inwoonderen" de petitie niet tekenden.

Toch hadden alle wethouders en raadsleden uit Oisterwijk de petitie getekend. Onze dorpspotentaat Wierdsma liet daarop alle hem bekende ondertekenaars bij hem komen om ze te vertellen hoe ongepast het was zich in te laten met zaken waarvan zij geen verstand hadden. Een eigen tegenenquête zoals Harry de Hakker organiseerde Wierdsma nog net niet.

Maar hij trad wel bruto op tegen iedereen die het niet met hem eens was. Zo moest ook Peter Denissen, wethouder en herbergier, het ontgelden. Denissen had geweigerd een bekendmaking van de burgemeester in zijn herberg op te hangen. De burgemeester maande Denissen en andere raadsleden om in de toekomst voorzichtiger te zijn en zich afzijdig te houden van onrustverwekkende acties. In het blad De Noord-Brabander van 2 januari 1830 volgde daarop een ingezonden brief van een "bestendige Lezer". Deze schreef dat de burgemeester feitelijk zelf door zijn optreden de ruzie en het gekrakeel in Oisterwijk had veroorzaakt en daardoor als de werkelijke onrustverwekker te boek moest staan. Zoals bekend leidde het negeren van de petitie ook toen tot opstand en tot de afscheiding van België.

Wij zijn benieuwd of Harry de Hakker er, als reïncarnatie van burgemeester Wierdsma, in zal slagen om die opstandige geest in Oisterwijk opnieuw te voeden. De ontwikkelingen stemmen ons hoopvol, de Vrienden van Oisterwijk hebben aangekondigd zich te gaan verzetten tegen de sloop en hakplannen van de gemeente. Naar wij uit betrouwbare bron hebben vernomen is wethouder Wolfs al een spoedcursus frans gaan volgen om straks tegen Opheij de historische woorden "ce ne sont que des gueux" (modern vertaald: het is slechts tuig) te kunnen uitspreken.

ABN Bank
BANK VOOR
ONDERNEMEND NEDERLAND

GEZONDHEID: DE GEMEENTE EEN ZORG

Wij zochten in het gemeenteraads-verkiezingsprogramma van Progressief Oisterwijk naar haar standpunten en ideeën over gezondheidszorg. Progressief Oisterwijk wijdde er een speciaal hoofdstuk aan, waarvan wij de belangrijkste gedachtengang hier weergeven. De gezondheidszorg wordt zo langzamerhand onbetaalbaar en het belang van de patiënt moet het ruimschoots afleggen tegen de belangen van de verzekeringsmaatschappijen, de specialisten en de werkgeversorganisaties. De patiënten worden onmondig gemaakt. Het is daarom een goede zaak dat er onlangs ook in Oisterwijk een patiënten-vereniging is opgericht. Progressief Oisterwijk is van mening dat de gemeente binnen haar beperkte grenzen veel actiever moet gaan optreden door voorwaarden te scheppen waarin dergelijke positieve initiatieven een kans krijgen. Voor buitenlandse Oisterwijkers moet voldoende voorlichtingsmateriaal over de gezondheidszorg beschikbaar komen. Er zouden tolkendiensten kunnen worden aangeboden en men zou beter in kunnen gaan op de specifieke wensen vanuit buitenlandse bevolkingsgroepen.

Progressief Oisterwijk oppert verder het idee van een gezondheidscentrum in bv Pannenschuur. Medewerkers zouden in loondienst moeten worden aangetrokken door een stichting waarin gemeente en bewoners participeren. De tarieven kunnen laag blijven, er zijn betere inspraakmogelijkheden en er kan effectiever voorlichting worden gegeven.

Elders zijn dergelijke gezondheidscentra al van de grond gekomen, dus ook in Oisterwijk zou men met een proefproject kunnen starten.

ER IS NOG HOOP VOOR BRABANT

Zaterdag 13 december kwam de gezamenlijke ledenvergadering van PPR-PSP-CPN tot een accord omtrent de gezamenlijke deelname aan de verkiezingen voor de Provinciale Staten in maart as. Deze samenwerking was de afgelopen jaren al gegroeid tussen de afzonderlijke fracties in de Staten van Brabant, maar het is nu voor het eerst dat de drie partijen uitkomen op één lijst onder de naam "Links Brabant".

Door gezamenlijk de verkiezingen in te gaan, willen de drie partijen als één blok op kunnen treden voor een linkse politiek, voor een radicale ombuiging van het huidige beleid en voor een zo sterk mogelijke relatie met alle groeperingen en bewegingen die progressieve veranderingen in Brabant nastreven. "Links Brabant" kiest voor een veilige wereld, waar mensen zelf beslissen hoe ze leven, wonen en werken en waar mensen rekening houden met elkaar en met het milieu. Onze plaatsgenoot Ad Graumans is kandidaat gesteld voor de lijst van "Links Brabant". In het volgende nummer van de Rooie Roeptoeter zullen we uitgebreider ingaan op de inhoud van het verkiezingsprogramma.

INTERCULTURALE IN OISTERWIJK

Een nieuw geluid of het refrein van een bekend liedje?

In de maand november vond in Oisterwijk de Interkulturele plaats. Een manifestatie waarbij de Turkse, Griekse en Marokkaanse gemeenschappen zich nadrukkelijk aan de Oisterwijkse bevolking presenteerden. Een initiatief dat alle waardering verdient en zeker voor herhaling vatbaar is. Gebrek aan informatie is immers een belangrijke oorzaak voor het ontstaan van vooroordelen. Door een manifestatie als deze ontstaat er meer begrip en inzicht.

Om toenemend racisme tegen te gaan is echter meer nodig. Naast initiatieven als deze zal de overheid zelf ook een actief anti-racisme beleid moeten voeren.

In dat licht bezien is de oproep van wethouder Ermen bij de opening van de "Interkulturele", op zijn zachtst gezegd wat "magertjes". Zij riep de aanwezige buitenlanders op weer mee te praten in het daarvoor bestemde overlegplatform. Zij "vergat" echter aan te geven wat de oorzaken zijn van het noodlijdend bestaan van het minderhedenplatform, terwijl de geluiden uit Turkse, Marokkaanse en Griekse gemeenschappen hierover aan duidelijkheid niets te wensen overlaten. Het blijkt namelijk steeds maar weer dat bij het minderhedenplatform weliswaar de bereidheid bestaat om te luisteren naar wat de buitenlanders

als problematisch ervaren, maar dat men dat niet kan omzetten in een effectief politiek beleid. Zo blijft het bij praten. Op grond van allerlei verkiezingsbeloften zou er nu eindelijk eens een echt emancipatorisch beleid gevoerd moeten worden.

In het kader van de gemeenteraadsverkiezingen boden de samenwerkende organisaties van buitenlanders de politieke partijen een pakket met aanbevelingen en wensen aan waarop toenertijd door de verschillende partijen gretig werd gereageerd. Papier is echter geduldig en het is triest te moeten vaststellen hoe weinig tot op heden is gerealiseerd of tot beleidsvoornemen is verklaard. Mooie woorden worden holle frasen als ze niet in beleid worden omgezet. Doek het minderhedenplatform op een stel een raadscommissie in waarin naast raadsleden ook buitenlanders zelf zitting hebben. Ze zien dan van wie ze wel en van wie ze niet iets te verwachten hebben, en er ontstaat althans de mogelijkheid om te komen tot een gecoördineerd beleid waarin de betrokkenen zelf directe inbreng hebben. Hopelijk is dit het geval voordat we toe zijn aan het eerste lustrum van de "Interkulturele".

WIE KRAAKT DE HUIFKAR ?

Al diverse malen zijn we ingegaan op de Huifkar-affaire. Toch reteren nog belangrijke feiten die niet ongenoemd mogen blijven.

ROL VAN DE BURGEMEESTER

Vanaf de installatie was al duidelijk dat van de burgemeester initiatieven verwacht werden. Vooral van CDA-zijde werd al geruime tijd aangedrongen op de bouw van een nieuw gemeente kantoor. De enquête van eind jaren '70 werd door Opheij als "beperkend" ervaren: "Zo'n enquête heeft immers zijn beperkingen. Er zijn zoveel facetten verbonden aan de bouw van het gemeentehuis...en deze zijn zo zwaarwegend, dat je dat moeilijk zo maar even aan de burgers kunt voorleggen"² Dit zegt voldoende. In zijn optreden wakte de burgemeester de indruk graag zijn "eigen gang" te willen gaan. Letterlijk zei hij: "Ik vraag U mij die ruimte te verschaffen...Ik kom daar eerlijk voor uit dat ik dat graag zou willen"^{2a} Raads-lid Russ (PvdA) voelde echter niets voor deze werkwijze.³ Tot op dit moment vereenzelvigd Opheij zich met dit prestigie object. Dit wordt bv, fraai geïllustreerd door het volgende feit. Nog vóór men over de locatie beslist had bleek Opheij het architectenbureau al te hebben ingeschakeld.^{3a}

ROL CDA

Het CDA is altijd vóór locatie Huifkar-terrein geweest. Van der Aa prees het optreden van de burgemeester dan ook en stelde voor tot sloop van de villa over te gaan; wat directe verfraaiing van de gemeente zou betekenen.⁴ Ook met het kappen van bomen had het CDA geen enkel probleem. Tegen een poffertjeskraam op het terrein protesteert toch ook niemand, vond Jan Verhoeven. "Waar zijn we mee bezig?", vroeg hij zich af.⁵

ROL PVD A

De PvdA droeg haar steentje bij in 1980 tot het verzamelen van handtekeningen met de actiegroep "Geen nieuwbouw rond de Huifkar". In 1984 blijkt het tij gekeerd en hebben de realo's een overwinning behaald op de emotio's in de PvdA. Realo Ermen stelt: "De grote winst die hedenavond is geboekt is, dat de polarisatie is doorbroken. Niemand heeft zich apert tegen het Huifkarterrein uitgesproken...Mocht die keuze dan op de Huifkar vallen, dan zal dat door moeten gaan want nogmaals, die mogelijkheid is door de sprekers niet uitgesloten. Dat is het belangrijke winstpunt."⁶ Ex-emotio Russ heeft ook geen problemen meer met het Huifkarterrein als een van de mogelijke locaties,⁷ en meent dat nu op rationele gronden besluiten moeten worden genomen.⁸ Hiermee 'vergat' de PvdA de acties wel erg snel, zeker als dit ook nog eens uit de mond van de lijsttrekker komt. Enige uitzondering was PvdA raadslid Kooijmans die zich wel steeds aan de 1980 besluiten hield.

Het leek erop dat Opheij zich al binnenskamers van een meerderheid verzekerd had.

GEBREK AAN OPENBAARHEID

Het is goed er nogmaals op te wijzen dat het in deze belangrijke kwestie om informele vergaderingen ging. Deze zijn besloten en de notulen ervan zijn de eerste tijd niet toegankelijk. Opvallend is dat alle partijen zich aan dit geheime rendezvous hielden. Ook de PvdA die zo voor openbaarheid pleit! Luister eens naar het raadslid Russ: "Teneinde U een duidelijk beeld te geven omtrent de meningsvorming binnen onze fractie, deel ik U mede, dat de voorliggende notitie op vertrouwelijke basis besproken is door onze voltallige fractie tezamen met het D.B. van de afdeling Oisterwijk van de PvdA."⁹

MERKWAARDIGE OPVATTINGEN EN RARIETETTEN

Unaniem kennen we in deze categorie de eerste prijs toe aan het raadslid Pajmans (CDA). Deze heer zien we waarschijnlijk binnenkort zelf langs de deur komen: "Weliswaar hebben een groot aantal mensen hun handtekening geplaatst op daartoe ter beschikking gestelde formulieren. Met een gerichte actie zou het toen ook mogelijk geweest zijn nog meer handtekeningen te verzamelen vóór realisering op het Huifkarterrein. De huidige voorstelling is minder massaal en zal heel wat minder acties teweeg brengen dan destijds."¹⁰

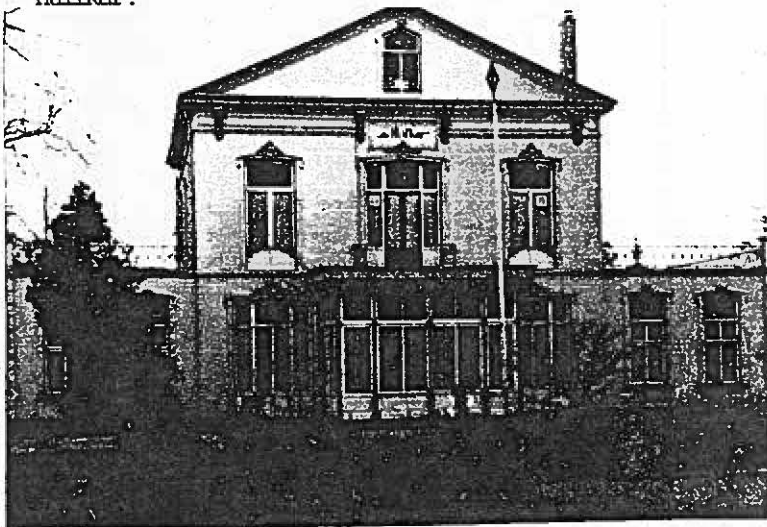
Ook Opheij, die de grote enquête afkeurde, geloofde wel zijn eigen 'kleine enquête'. Niet nader gespecificeerd wie, vroeg hij aan "diverse mensen" (?) waar het kantoor diende te komen!¹¹

DE LOBBY GAAT DOOR, DE ACTIES OOK

Op 10 januari 1987 moeten bezwaarschriften tegen de bebouwing op het Huifkarterrein binnen zijn. Dat er bezwaarschriften komen is inmiddels al duidelijk. Vele 'Vrienden van Oisterwijk' gingen hiervoor huis aan huis en wisten ruim voor de kerst al zo'n 2000 handtekeningen te verzamelen. Normaal gesproken zou er dan voorlopig niet gebouwd kunnen worden. Maar het gemeentebestuur heeft aangekondigd gebruik te zullen maken van de 'artikel 19 procedure'. Dit betekent dat Gedeputeerde Staten een verklaring van geen bezwaar kunnen afgeven waardoor alsnog meteen gebouwd zou kunnen worden. Het CDA beschikt in die kringen over een prachtige lobby in de figuur van mw. Huberts-Fokkelman, Oisterwijks CDA-lid en gedeputeerde. Ook rondom 'De Parel' werd nota bene in de zomervacantie binnen een week een verklaring van geen bezwaar afgegeven.

Als deze verklaring van geen bezwaar ook voor de Huifkar wordt afgegeven dan resten de actievoerders slechts andere middelen dan juridische. Tenminste dat begrepen we uit de ingediende motie van de Vrienden van Oisterwijk, die momenteel ter behandeling ligt bij B&W, voorzien van een geheim ambtelijk advies.

Wie geeft zich nu alvast op voor het kraken van de Huifkar?

NOTEN: 1. Notulen informele raadsvergadering 19.4.84, p.2; 2. Idem, p.3; 2a. Idem, p.4; 3. Idem, p.7; 3a. Notulen raadsvergadering 18.10.84; 4. Notulen informele raadsvergadering 19.4.84, p.8; 5. Idem, p.11; 6. Idem, p.13; 7. Idem, p.6-7; 8. Idem, p.5; 9. Idem, p.5; 10. Idem, p.11; 11. Idem, p.4.

ONROEREND GOED BELASTING

Iedereen heeft weer een belastingbiljet in de brievenbus gekregen met een aanslag voor de onroerendgoedbelasting (OGB).

Nu bestaat er ook de mogelijkheid voor mensen met een laag inkomen of uitkering om kwijtschelding voor deze belasting te krijgen. Het hangt niet alleen van je inkomen af maar ook van het feit of je een dure auto bezit, spaargeld hebt en dergelijke.

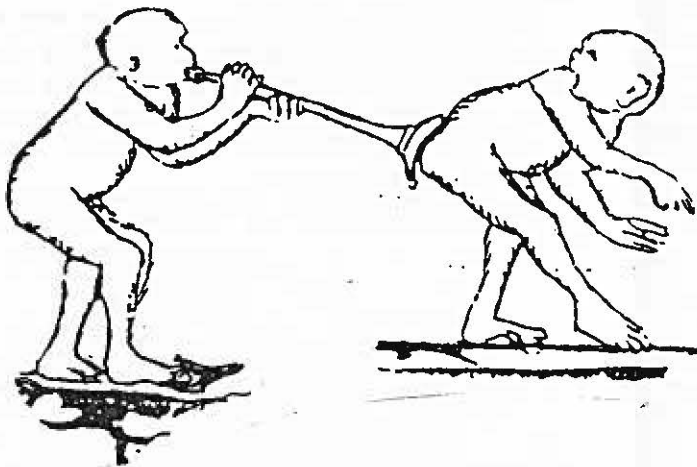
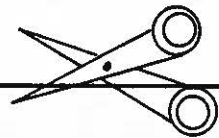
Wij denken in ieder geval dat mensen met een laag inkomen gebruik moeten maken van die regeling. Een aanvraagformulier voor kwijtschelding is verkrijgbaar bij de gemeente en bij het belastingkantoor.

Wij vinden dat de gemeente in haar publicaties er onvoldoende op wijst dat deze kwijtscheldingsregelingen bestaan.

Tenslotte nog een (illegale) tip. Wanneer je op 1 januari één dag bij iemand anders in gaat wonen en op 2 januari weer in je eigen huis krijg je het volgend jaar geen OGB en dat scheelt je toch behoorlijk wat centen. Bovendien vinden wij dat het voorstel van Progressief Oisterwijk om de OGB progressief te heffen (dus rijke mensen meer laten betalen) serieuze aandacht verdient.

KNIP UIT EN STUUR OP

IK NEEM EEN STEUN ABONNEMENT OP DE ROOIE ROEPTOETER, VOOR EEN GEHELE JAARGANG VAN 6 N° BETAAL IK EEN MINIMUM BEDRAG VAN f 5,-. OP GIRON° 526 4985

NAAM: _____

ADRES: _____

POSTCODE _____

HANDTEKENING _____

REDAKTIE COLLECTIEF "DE ROOIE ROEP TOETER"

POSTBUS 340 5060 AH OISTERWIJK

TUSSEN LUCHTKASTEEL EN REALITEIT

Op een mistige vrijdagavond zocht een RRT-correspondent zijn weg richting jongerencentrum No.90. Aldaar kon een gesprek gevoerd worden met twee "Loesje-activisten": Henk van Stippent en Freek Snel (resp. scholier en student rechten). Al geruime tijd wordt de Oisterwijkse bevolking drif- tigt getraceerd op affiches met sprekende leuzen: "Pareltje, Pareltje, kom uit je schelp" of "De Rijn: had u uw zuiveringsbelasting al betaald?" Wie of wat is Loesje?

Freek: "Loesje is een landelijke organisatie die tracht kritisch te zijn."

Henk: "We zijn onafhankelijk, initiatiefrijk, anti-autoritair, sexueel-vrij en solidair."

Dat klinkt niet onaardig. Loesje bestaat sinds september dit jaar en bestaat nog uit twee ac- tivisten. Vanuit Oisterwijk is ook het initiatief gekomen tot oprichting van Loesje in Helvoirt. Oisterwijk opereert in samenwerking met de afde- lingen van Tilburg en Dongen. Zo werd onlangs een krantje samengesteld voor scholieren. Henk droeg zorg voor de verspreiding onder zijn mede-havo- scholieren: zo'n 30 exemplaren werden verkocht. Het Loesje-publiek is vooral jong en vooruitstre- vend, maar ook café's als Het Ouwe Nest reageren positief.

Is Loesje een politieke groepering?

H: "Loesje is tegen de vercommercialisering van de maatschappij. In de politiek zijn links en rechts onduidelijke termen, we willen ons niet met linkse partijen identificeren."

F: "We verzetten ons tegen de bureaucratie met haar eenheidsworstmakerij. Politieke theorieën lei- den slechts tot machtspeletjes."

Toch is 'Loesje' geen anarchistisch meisje. Men is anti-revolutie maar wil zich wapenen tegen de hok- jesgeest en de doemdenkerij. Eigenlijk gaat het dus om een mentaliteitskwestie. Ondanks hun kritiek wensen Henk en Frank een positieve aanpak van de problematiek. Grappige, niet-kwetsende leuzen moe- ten de mensen aan het denken zetten. Maar naast al deze serieuze zaken wenst Loesje ook leven in de brouwerij:

H: "Loesje bindt de strijd aan tegen de algemene saaiheid."

Een vergelijk met de "peace-cultuur" van de Hippies achten zij niet terecht. Volgens Henk waren de Hip- pies in zichzelf gekeerd, terwijl 'Loesje' juist naar buiten wil. Geen politieke partij dus, en geen theorie. Maar deed 'Loesje' niet aan de Kamerver- kiezingen mee?

F: "Dat was slechts voor de publiciteit, er zijn geen plannen dat te herhalen."

H: "Die plannen zijn er wel bij sommigen. Ook de Kamer kan met onze ideeën gespeeld worden."

Weinig duidelijkheid dus. Maar 'Loesje' wil dan ook geen vastomlijnd concept. Volgens Freek is er bij 'loesje' geen toekomstbeeld. Nu dienen de zaken te veranderen wil de toekomst leefbaar zijn. 'Loes- je' wil in de actualiteit springen. Vandaar dat ook specifiek-Oisterwijkse leuzen gemaakt worden, bv. "Pareltje, Pareltje" en "ik reserveer alvast het tiende net." Henk en Freek zoeken nu naar een Huif- kar-leus.

Ondervonden Freek en Henk bij het plakken geen te- genwerking?

F: "Nee hoor, op een zondagmiddag, hup een emmertje plak en een stapeltje posters, en opletten op de politie natuurlijk."

H: "Onlangs werd in Rotterdam een meisje betrapt bij het plakken. De agent sprak tot haar: 'Jullie zijn de klos als de politie het ziet', waarop de heren door- liepen."

BEN NAAR DE KERK

ZE HOUDEN NACHTMIS - VERKIEZINGEN

het broertje van *Loesje*

POSTBUS 1645
6401 BA ARDENEN

De Oisterwijkse café's hangen posters op en ook op meterkasten wordt geplakt. Onlangs werd de meterkast vóó Albert Heyn weggehaald voor reparatie. Enkele da- gen daarna was de kast weer terug, mèt de Loesje-pos- ter! Afgescheurde posters halen ze overigens weer op.

Wat mogen we nog van Loesje verwachten in de toe- komst?

H: "Zaterdag 20 december staan we met een stand in de Dorpsstraat en in mei zal er een landelijke actie voor scholieren gehouden worden, óók in Oisterwijk."

F: "Loesje is ook met een afvaardiging naar Parijs ge- weest, naar de studentendemonstratie, we doen dat uit solidariteit."

Al is 'Loesje' solidair en anti-revolutionair, we zul- len ze niet bij elke actie tegenkomen. Men kiest voor een harmoniemodel en probeert conflicten uit de weg te gaan.

H: "Er is nog veel verbetering nodig in de autori- taire verhoudingen."

F: "Autoriteit mag nooit doel op zichzelf zijn. We zijn niet tegen autoriteiten als middel."

Voorlopig is 'Loesje' in Oisterwijk actief. Hulp is al- tijs bruikbaar en ook suggesties worden op prijs ge- steld. Je kunt schrijven:

'Loesje'
p/a Henk van Stippent,
Rietstraat 41,
Oisterwijk.

Loesje "streeft onbekommert naar het ideale". Wie koe- stert geen idealen?

'T WAS WEER RAAK VANMORGEN

de wekker van

Loesje

Secret Agents en Veiligheidsdiensten bestaan niet alleen in Hollywood of de Sovjet-Unie. Het 'Vrije Westen' kent uiterst gespecialiseerde diensten die dagelijks karakter en sterkte van de 'vijand' in binnen- en buitenland analyseren. Al deze diensten hebben met elkaar gemeen dat er geen parlementaire controle bestaat waardoor zij relatief autonoom kunnen opereren. Dit verklaart mede de geruchtmakende schandalen rond inlichtingendiensten. Wie herinnert zich de Greenpeace-affaire (Franse Geheime Dienst) niet meer, of de zeemijnen in de havens van Nicaragua (CIA), of de bomaanslag op de gevangenis in het Duitse Celle (door GSG-9, het Duitse elite-korps voor terreurbestrijding) en wat te denken van de problematiek bij onze zuiderburen t.a.v. de CCC (volgens Walter de Bock, redacteur van 'De Morgen' zijn inmiddels connecties aange-toond tussen de Belgische BVD en de CCC).

Veiligheidsdiensten zijn niet te combineren met welke vorm van democratie dan ook, zij zijn vijandschepend en dienen daarom opgeheven te worden. Vooralsnog lijkt daartoe geen kans te bestaan. Naast de traditioneel anti-repressief ingestelde anarchistische beweging zijn parlementair slechts de PSP en de CPN voor genoemd standpunt warm te krijgen. Dit artikel tracht de lezer kennis te laten maken met de Nederlandse Inlichtingendiensten.

DE BVD

De mislukte revolutie van de socialistische leider Troelstra in 1918 was aanleiding tot de oprichting van een binnenlandse inlichtingendienst. Vóór die tijd kende Nederland slechts Plaatselijke Inlichtingen Diensten (PID). Deze PID's waren (en zijn nog steeds!) onderdeel van het reguliere politie-apparaat. Nederland telt momenteel zo'n 700 PID-ambtenaren. Vanaf 1919 heeft men steeds verfijnder getracht deze plaatselijke diensten te centraliseren via een Centrale Inlichtingen dienst (CID) die wel steeds van naam, maar niet van karakter veranderde: Bureau Inlichtingen (1942), Bureau Nationale Veiligheid (1944), Centrale Veiligheidsdienst (1947) en uiteindelijk de BVD, de Binnenlandse in 1949. Onder deze laatste naam opereert de dienst nog steeds.

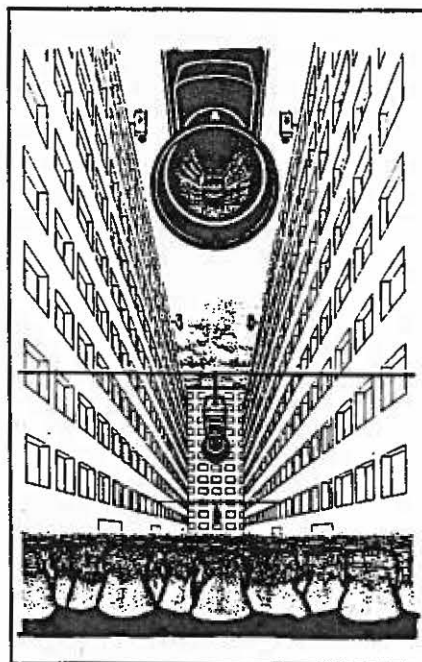
In haar aanvangsfase, vlak ná de Tweede Wereldoorlog, was de BVD beslist niet populair; men herinnerde zich de Gestapo nog maar al te goed. In de Koude Oorlog drukte de VS financieel én ideologisch haar stempel op West-Europa. De CIA drong aan op een effectief inlichtingenapparaat om tot een vlotte uitwisseling van 'belangrijke' gegevens te komen. Die gegevens betroffen uiteraard personen van progressief liberale of socialistische signatuur die Amerika niet bij voorbaat onvoorwaardelijke steun hadden toegezegd. In Nederland betekende dat een verdenking van allen links van de PvdA; deze laatste deed keurig mee aan de Koude Strijd en stapte volledig in het Amerikaanse kamp. Nog steeds lijkt de BVD voornamelijk in 'links' geïnteresseerd. Onlangs nog publiceerde het weekblad BLUF! acht gevallen van activisten die door de BVD benaderd werden met het verzoek om informatie. Ook de rel rondom het in-de-gaten-houden van bezoekers van een linkse boekhandel vorig jaar in Groningen ligt nog vers in het geheugen.

Toch is volgens woordvoerders van de BVD van een puur linkse interesse geen sprake, "men benadert in die kringen eerder de pers", was zijn antwoord.

ACTIVITEITEN

Zoals al eerder geschreven vormen de PID's een belangrijk verlengstuk van de BVD. Deze 700 ambtenaren verzamelen plaatselijk, ook in Oisterwijk, gegevens vooral over de politieke activiteiten van burgers in de gemeente. Een aantal voorbeelden maken de aanwezigheid van een actieve PID in Oisterwijk duidelijk. Zo werden tijdens de demonstratie tegen Luns in november 1981 verschillende demonstranten, die nooit eerder iets met de politie te maken hadden gehad, door 'onbekende' agenten met naam en toenaam aangesproken. Ook werden tijdens diezelfde demonstratie demonstranten gefotografeerd. Bij een demonstratie van jongerencentrum No.90 werden niet alleen jongeren maar ook hun ouders opgebeld door de politie met het verzoek om informatie omtrent de plannen van de jongeren. Een jongerenwerker in Oisterwijk werd meerdere malen opgebeld om gegevens door te geven van Oisterwijkse jongeren, één keer zelfs met de expliciete vraag wat hij met zijn nieuwe bestelbusje van plan was. Nadat in Oisterwijk affiches voor pop-concerten e.d. zijn geplakt wordt vrij vaak de SJW gebeld voor informatie over plakkers. Ten tijde van het paus-bezoek aan Nederland waren in het Oisterwijkse centrum affiches geplakt met de oproep 'vóór de paus de kerk uit'; groot was de verbazing bij een aantal medewerkers van CPN-PPR-PSP die door de politie werden gebeld met de vraag of zij iets afwisten van de herkomst van de gewraakte affiches. Verder zijn er talloze voorbeelden van mensen die op straat door de politie aangehouden worden en moeten verklaren wat zij aan het doen zijn of waar ze naar toe gaan.

Alle ambtenaren van de PID of BVD zijn ongewapend en moeten om hun informatie vragen. Zij kunnen een burger niet verplichten met antwoorden te komen. Toch blijken in de meeste gevallen burgers keurig informatie mee te willen delen. Naast het vragen

behoren fotograferen, af luisteren en het leggen van contacten tot de werkzaamheden van de dienst. Het aftappen van telefoongesprekken vereist in Nederland officieel vier handtekeningen: van de ministers van Binnenlandse Zaken, Justitie, Verkeer & Waterstaat (PTT) en van de minister-president. In de praktijk blijkt deze bescherming echter een wassen neus. Voor Elseviers-weekblad deelde een BVD'er nog mee: "Handtekeningen van vier ministers? Laat me niet lachen!" (1982). Binnen de overheid bestonden in de jaren '70 nog zo'n 71 000 vertrouwensfuncties (30% van alle departementen) en deed de BVD jaarlijks 4000 veiligheids-onderzoeken. Inmiddels is het aantal vertrouwensfuncties teruggelopen tot 48 000. Zijn er nu minder 'vijanden'?

DE VIJAND

De BVD is niet de enige inlichtingendienst. Naast de Inlichtingendienst Buitenland zijn er ook in ieder onderdeel van de strijdmacht inlichtingendiensten (t.e. de LAMID, LUID, en MARID).

In 1984 deed de antimilitaristische organisatie Onkruid een inbraak in de Knoopkazerne in Utrecht. Hier was het Contra-Inlichtingen Detachment (CID) gevestigd. De CID ressorteert weer onder de LAMID en draagt mede zorg voor militaire veiligheid. Onkruid maakte de achteloze burger attent op activiteiten van de Inlichtingendiensten. Uit de inbraak bleek o.m. dat alle soldatenorganisaties nauwkeurig in de gaten worden gehouden, vergaderingen gevolgd, notulen gecopieerd, etc. Vanaf de jaren '60 is er veel aandacht voor pacifistische en anti-militaristische groeperingen. Vooral de succesvolle IKV-paganda wordt als uitermate bedreigend ervaren voor het klimaat in het leger.

Tot diep in de jaren '70 was de CPN volksvijand no. 1. Bij de CID zijn dan ook hele netwerken aangetroffen van communistische activiteiten opgetekend op grote borden. Zeer precies hield men bij of het om CPN-mantelorganisaties ging, of ze nu actiegroep 'Van Mens Tot Mens' heetten of "Actie Comité Twente". Relaties tussen de CPN en het IKV worden eveneens gezocht om hiermee het 'crypto-communistische' karakter van het IKV te kunnen aantonen. Onkruid trof een hele map aan met CPN-IKV materiaal.

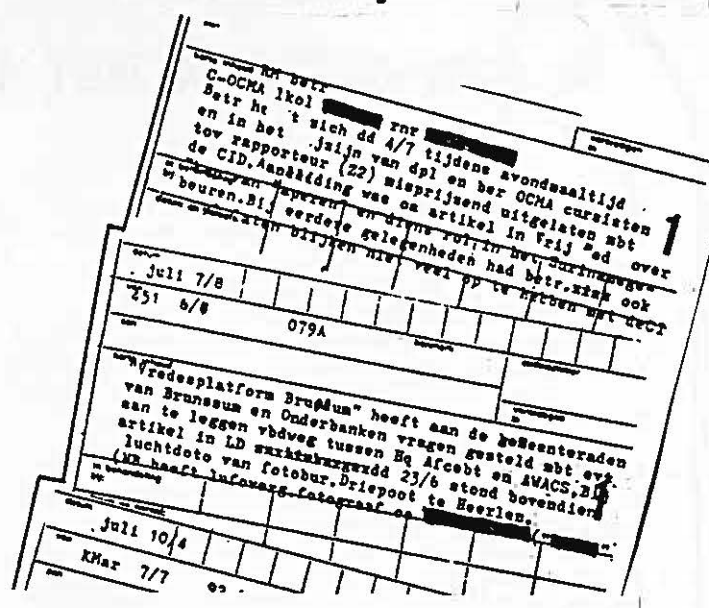
Toch is de CPN geen volksvijand no.1 meer, tenminste als we van de CID-notulen uit mogen gaan:

"Te verwachten valt dat in de nabije toekomst, leden van de CPN niet geweigerd worden op vertrouwensfuncties. De BVD verwacht dat binnen afzienbare tijd de CPN buiten hun belangstellings-sfeer zal vallen. De Krijgsmachtinlichtingendiensten vragen hierover een uitspraak van de minister van Defensie" (17-06-1982).

Wie is dan de nieuwe vijand van de jaren '80-'90? Dat zijn zonder meer de vredesbeweging en de antimilitaristische beweging. Ook krakers mogen rekenen op bijzondere belangstelling. De CID heeft veel abonnementen op kranten en tijdschriften (o.a. De Waarheid, De As, AMOK, Rebel, etc.) en noteert auteurs van artikelen. Men hoopt deze met elkaar in verband te brengen om een beeld van de vijand te krijgen. Ronduit beledigend is het feit dat men de activisten van IKV tot BONK, van CPN tot krakers 'De Vijfde Colonne' noemt: een wel zeer grove vergelijking met de NSB.

Men is t.a.v. extreem-rechts veel genuanceerder. Onkruid trof een opstel over rechts-extremisme aan, daarin lezen we:

"Wat is extreem rechts? Als sommige leden van het Veteranenlegioen extreem zijn, dan is de organisatie nog niet extreem."

Dit soort nuancerings worden bij de linkse bewegingen niet gemaakt. Waarschijnlijk acht men ook de RRT staatsgevaarlijk en is het Oosterwijkse

blaadje al aanbeland in de kluizen van CID en BVD.

CONTROLE

Zoals gezegd worden de diensten nauwelijks gecontroleerd, en in ieder geval niet door het parlement. Het enige echte controle-orgaan is de Vaste Commissie voor Inlichtingen en Veiligheidsdiensten (CIV). Deze commissie bestaat uit de fractievoorzitters van de vier grootste regeringspartijen. Deze lieden hebben niet alleen de drukste agenda's maar zijn geheimhouding tot aan hun dood verschuldigd. Van controle is dus eigenlijk geen sprake.

In 1975 diende het Tweede Kamerlid Roethof (PvdA) een motie in waarin hij vroeg om een wettelijke basis voor de diensten. Deze wet moet de inlichtingendiensten gaan toetsen en zal op 1 januari 1987 ingaan. De controle door de kamer blijft echter nog zeer beperkt. Lubbers wordt nu verplicht jaarlijks een rapportage op te maken over de Diensten in een toelichting op de begroting van het verantwoordelijke departement. En dan hebben we nog niet eens gesproken over de Centrale Recherche Informatiedienst (CRI). Hier kunnen we later nog eens uitgebreid op terugkomen.

Nog steeds kan men ongestraft wroeten in het privé-leven van ieder burger zonder dat men daarvan op de hoogte is. De verzamelde inlichtingen worden opgeslagen en niet vernietigd: eenmaal gescreend, voor eeuwig geregistreerd (Tinnemans). Helaas zien nog teveel politieke partijen de noodzaak van de diensten. Zolang effectieve controle onmogelijk is worden rechtsprincipes met de voet getreden. De leus van Onkruid: 'Breek in en maak openbaar' kunnen we dan ook hartelijk onderschrijven.

Literatuur:

- Wie controleert de BVD?, Will Tinnemans in Intermediair, 17-10-1986
- Wie zijn de CCC?, De Vrije, no.2 1986
- Ook als het systeem niet werkt, blijft het huiveringwekkend, Thom Holterman in De As, jan.-mrt. 1986
- Dossier CID 001, 002, 003, 004 verschenen als bijlagen bij BLUF!, 1985 (te bestellen door f2,- over te maken per dossier op nr. 3552823 tnv BGSN van Vugt WAM Utrecht o.v.v. Dossier 002, 003, 004. Dossier 001 is inmiddels uitverkocht).

EEN GESPREK MET DE PATIËNTENVERENIGING

Afgelopen week had de redactie van de Roep-toeter een gesprek met de voorlichtster van de Algemene Oisterwijkse Patiëntenvereniging. De werkgroep is nu bijna een jaar actief en wij wilden hun doen en laten hier aan bod laten komen. Wat zijn hun doelstellingen, hoe werken ze, wat doen ze voor patiënten?

De A.O.P. wil de mondigheid van patiënten en toekomstige patiënten bevorderen. Zij wil de mensen beter informeren over ziekten, gezondheidszorg in het algemeen, medicijngebruik en patiëntenverenigingen. Tevens het meebepalen van de beleidsbeslissingen op het gebied van de gezondheidszorg. Ook de landelijke ontwikkelingen m.b.t. eigenbijdragen bij medicijnen, euthanasie en de algemene tendens om de gezondheidszorg alleen voor de "rijken" te laten plaatsvinden, worden mede tot de mogelijke taken van de A.O.P. gerekend.

DE START VAN DE A.O.P.

Na een privé initiatief van een van de huidige bestuursleden, met een advertentie in het Kerkklokje liepen de zaken heel snel. Een aantal medestanders maakten al snel een afspraak om een informatieavond te organiseren. Daarop konden men dan peilen wat er onder de Oisterwijkers leeft m.b.t. dit initiatief. Op deze avond in april waren zo'n 60 à 70 mensen aanwezig, die werden geïnformeerd over de ideeën en plannen van de A.O.P. Wat heeft de A.O.P. daarna gedaan? "We hebben daarna een informatie pamflet opgesteld en op diverse plaatsen in Oisterwijk uitgezet". Er is in oktober ook een lijst van adviseurs opgesteld, de mensen waar de AOP met gerichte vragen over diverse onderwerpen naartoe kan gaan, b.v. Kruisvereniging, Fysiotherapie Huisarts, Tandarts, Maatschappelijk werk. Nadat er onderdak gevonden was bij de SSO in de Kerkstraat, en een feestelijke opening in november had plaats gevonden, was de A.O.P. een feit.

WAT DOET DE A.O.P.

In het eerste jaar had de AOP tot hoofd doel, te kijken naar wat er aan reacties los zou komen. Daarvoor is de winkel op de donderdagmiddag het belangrijkste middel. De winkel is het contactpunt van de ACF met de patiënten en of geïnteresseerden. Daar zitten altijd twee mensen die de eerste opvang van "clënten" voor hun rekening nemen. Zij inventariseren het probleem, of de vraag, waarmee zij eventueel naar een van de deskundigen stappen voor raad op een bepaald punt. De verdere actie's kunnen dan zijn:

- het geven van informatie over de mogelijkheden van de persoon om zijn vraag wel beantwoord te krijgen.
- het helpen formuleren van een vraag of opmerking m.b.t. de behandeling.
- het doorgeven van een klacht van een patiënt naar de betreffende persoon of instantie.
- bij veel voorkomende situaties kan er eventueel een klacht bij de tuchtraad ingediend worden (een basisrecht van de patiënt).

AOP ALGEMENE
OISTERWIJKSE
PATIËNTENVERENIGING

SAMEN in de rij VOOR UW RECHTEN ALS PATIËNT O.A.P.

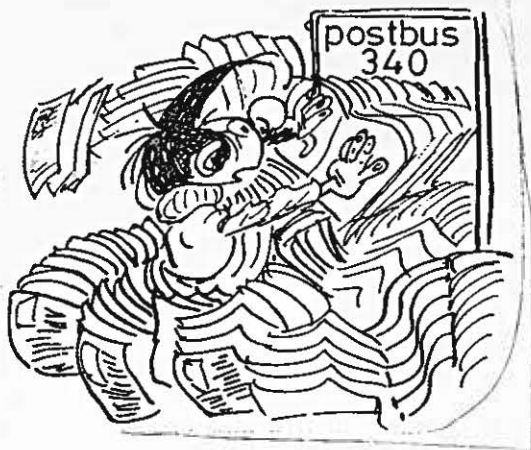
Oisterwijkse Algemene Patiëntenvereniging

Naast deze helpende hand heeft de patiëntenvereniging voor het komende jaar wat meer activiteiten in de voorlichtende sector op het programma staan. Zo kunnen er voorlichtingen in de diverse buurthuizen komen, of speciale acties. Praatgroepen waarin mensen elkaar kunnen ondersteunen met raad en daad zullen er volgens de voorlichtster van de A.O.P. ook komen in 1987. De mensen van de A.O.P. die in de winkel staan zijn, om het gesprek met de bezoekers gelijkwaardiger te maken, leken. Zij zijn echter wel voorbereid op het werk, middels een door de A.O.P. zelf georganiseerde cursus van acht sessies.

Ook vanuit een landelijke overkoepelende orgaan het Landelijk Beraad Gezondheidsinitiatieven, kan de A.O.P. hulp vragen bij hun werkzaamheden. De financiële last van de A.O.P. wordt voor het overgrote deel gedragen door een startsubsidie van de gemeente, maar ook het lidmaatschap of een donatie kunnen het werk van de A.O.P. ondersteunen. Het is overigens niet officieel geregeld, wat een gemeente voor criteria bij een subsidie aanvraag moet hanteren, m.b.t. een patiëntenvereniging. Tot slot kunnen we nog vermelden dat er tot nu toe zo'n 20 à 30 klachten en/of vragen zijn binnengekomen en dat er door alle aangeschreven organisaties en/of personen positief op dit Oisterwijkse initiatief is gereageerd. Wij hopen dat de A.O.P. in het komend jaar een groot aantal mensen met raad en daad kan helpen, en dat er mogelijk het nodige gedaan kan worden aan de rol van de gezondheidszorg naar buitenlanders en hun gezinnen.

Adres voor reactie's;

Spreekuur donderdag van 13.30 tot 15.30 uur, Kerkstraat 52 tel. 82553 of het secretariaat, tel. 04243-3597 Julia Burgers-Maas lidmaatschap c.q. donatie f 5,- pp of voor een gezin f 7,50

INGEZONDEN BRIEVEN

WERKGROEP INTEGRALE GESCHIEDSCHRIJVING OISTERWIJK

Al enige tijd is in Oisterwijk WIGO bezig met het verzamelen van materiaal over Oisterwijk tussen 1880 en 1940. We bereiden publicaties voor over uiteenlopende onderwerpen, die echter wel met elkaar in verband staan: industrialisatie, (schoen-, leder- en sigarenindustrie), vakbeweging, Zwart Front, middenstand, mentaliteitsontwikkelingen, etc. Op het ogenblik zijn we bezig met een studie naar het socialisme in Oisterwijk vóór 1940. Een omvangrijke hoeveelheid materiaal blijkt her en der verspreid nog aanwezig. De eerste socialistische activiteiten komen we al vóór 1900 tegen en al ras ontstaan er in Oisterwijk ook organisaties (NAS en NVV bonden, SDAP). In onze studie zullen niet alleen organisaties maar ook bepaalde personen geportretteerd worden. Wij beperken ons niet alleen tot archiefmateriaal maar we voeren ook gesprekken met mensen uit de socialistische beweging, oa. Het gevonden materiaal willen we in de context plaatsen van andere gebeurtenissen in de Oisterwijkse samenleving en landelijke ontwikkelingen. In 1987 zal het tot een publicatie moeten leiden in de vorm van een boek. Wie suggesties heeft voor WIGO of materiaal wordt verzocht contact op te nemen met Siebe Thissen, Dr. Desainlaan 10, tel: 83847.

AMNESTY INTERNATIONAL

A.I. is een internationale beweging, die naleving van de mensenrechten nastreeft. Zij doet dit door te werken voor de vrijlating van gewetensgevangenen, mannen en vrouwen die waar dan ook ter wereld gevangen zitten om hun politieke of religieuze overtuiging, ras, taal, huidskleur of sexe, mits zij geen geweld hebben gebruikt of gepropageerd. Verder werkt A.I. voor een eerlijk proces van alle politieke gevangenen; en in alle gevallen tegen martelingen en de doodstraf. Zij baseert haar werk onder meer op de universele verklaring v.d. rechten van de mens.

U kunt het werk van A.I. steunen door lid te worden of donateur; en u kunt maandelijks schrijven om de vrijlating van gevangenen te bewerkstelligen. Hierbij publiceren wij twee voorbeelden, die pleiten voor de vrijlating van twee mensen in respectievelijk Laos en Tunesië.

Brieven in het nederlands naar:

Son Excellence M. Plathana Choulamany
Ambassade de la République démocratique
populaire de Laos
Hornsgatan 82 B S-117 21 Stockholm

Excellentie,

Viboun Abhay is een van de duizenden politieke gevangenen die sinds 1975 worden vastgehouden voor 'heropvoeding' vanwege hun functie in voorafgaande regeringen of vanwege hun politieke opvattingen. In 1976 werd Viboun Abhay en twaalf van zijn medegevangenen overgebracht naar kamp 05, ongeveer 80 km ten oosten van Viengsay, de belangrijkste stad van Houa Phanh. Naar verluidt moest hij daar dwangarbeid verrichten. De arbeidsomstandigheden zouden zwaar zijn en het voedsel zeer schaars. Amnesty International heeft er regelmatig bij de regering van Laos op aangedrongen de zaken van al degenen die sinds 1975 voor 'heropvoeding' worden vastgehouden, te herzien. Ze moeten ofwel beschuldigd worden van duidelijk omschreven overtredingen en een eerlijk proces krijgen, of vrijgelaten worden. Daaros verzoek ik de vrijlating van Viboun Abhay.
Hoogachtend,

Brieven in het frans aan:

Son Excellence M. Kaysone Phomvihane
Président du Conseil des Ministres
Vieng-chan
République démocratique populaire
de Laos

en/of:

Son Excellence Sisavat Keobounphan
Ministre de l'Intérieur
Vieng-chan
République démocratique populaire
de Laos

Excellence,

Viboun Abhay est un des milliers de prisonniers politiques qui ont été détenus depuis 1975 pour 'rééducation' à cause de leur fonction dans les gouvernements précédents ou à cause de leurs opinions suspectes. En 1976 Viboun Abhay et douze autres prisonniers ont été transférés au Camp 05, à environ 80 kms à l'est de Viengsay, la ville principale de Houa Phanh.

A ce qu'on dit il y avait fait du travail forcé. Les circonstances du travail seraient dures et dangereuses et la nourriture rare. Amnesty International a régulièrement insisté auprès du gouvernement laotien pour que celui-ci reconsidère les cas de toutes les personnes détenues pour être 'rééduquées' depuis 1975. Elles devraient soit être inculpées de vrais crimes et jugées impartialement, soit être mises en liberté immédiatement.

C'est pourquoi Amnesty International vous prie pour demander la libération de Viboun Abhay.

Agréer, monsieur, l'assurance de ma considération distinguée,

Ook in het frans aan:

Son Excellence M. Maichantan Sengmani
Président de la Commission de Contrôle de l'Etat
Vieng-chan
République démocratique populaire de Laos

AMNESTY INTERNATIONAL
Keizersgracht 620
Antwoord nummer 10840
1000 RA Amsterdam
Giro 454000

Ik neem de Rooie Roepstoeter
Steunabonnement minimaal
f 5,- op giro 5264985
t.n.v. werkgroep c.p.n. p.p.r. p.s.p.
te Oisterwijk

LITERATUUR

* SEKSUEEL GEWELD DOOR HULPVERLENERS, tijdschrift Marge, thema-nummer maart 1986 (f8,-; te bestellen door overmaken van f10,50 op giro 4953227, Marge-Den Bosch).

Vijf artikelen van J. Douwes en K. Klein waarin belicht worden de opvattingen van hulpverleners over sex in de therapie, omvang en oorzaken van seksueel misbruik door therapeuten en ervaringen van slachtoffers.

* NATUURLIJKE GEBORTEBEPERKING, Hanneke Westhoff, (1986).

Een begin dit jaar verschenen proefschrift dat inmiddels onder een iets gewijzigde titel in boekvorm verkrijgbaar is. Westhoff onderzoekt de introductie van de periodieke onthouding in Nederland. Veel aandacht heeft zij voor de arts J. Smulders uit Udenhout. Deze arts dokterde in de jaren '30 een systeem uit dat m.b.v. periodieke onthouding seksualiteit voor katholieken minder problematisch maakte.

* KEEFMAN, Jan Arends (de Bezige Bij Bibliotheek thuis, Amsterdam 1983, f10,-).

Als geen ander weet Jan Arends de leefwereld van de psychiatrische patiënt weer te geven. De bundel Keefman maakt je bekend met zijn korte verhalen. Het verhaal 'Vrijgezel op kamers' laat iedere lezer volledig gebroken achter; Arends' daadwerkelijke suicide maakt het werk alleen maar aangrijpender.

* DE GESCHIEDENIS VAN DE SEXUALITEIT, Michel Foucault, (SUN, Nijmegen 1984, 3 delen).

Foucault past zijn 'archeologische methodiek' toe op de geschiedenis van de seksualiteit. In drie pittige delen tekent Foucault de steeds verdere vorderende disciplinering van de westerse beschaving en haar seksualiteit.

* LEICHENSCHREI, Sozialistischen Patienten Kollektiv (SPK), (side-effects, London, 1983).

Geen boek, maar een plaat. SPK droeg haar 'leichenschrei-projekt' op aan het legendarische Duitse psychiatrische collectief dat zich destijds onttrok aan de geïnstitutionaliseerde psychiatrie. Een uitteerst boeiende geluidscollage uit de tijd vóór dat SPK de 'beats' van de discotheken omarmde.

STOP APARTHEID

BOYKOT SHELL!

